

вѣсието — това е добродѣтелята, законътъ — това е знанието; условията — това е силата, зародишътъ — това е богатството. Но ще ме попитате: „Какъ ще намѣримъ Господа?“ — Много лесно нѣщо. Единъ искалъ да направи смѣшка и да дразни едного, който му рекълъ: „Ние сме въ градина, въ която има много хубави ябълки“. — „Но азъ не виждамъ нищо“, отговорилъ му другиятъ, като си затворилъ очитѣ; приятельтъ му зашилъ една плѣсница, и онзи прогледналъ и видѣлъ. Тѣй и Господъ понѣкога ни зашие плѣсница, и ние видимъ. Онѣзи отъ васъ, на които сж затворени очитѣ, да искатъ да имъ се отворятъ. Съврѣмениятъ свѣтъ аргументира и казва: „Кждѣ е Господъ? — Той е и въ дърветата, и въ камънитѣ, и въ земята“; обаче, когато дойде нещастieto, всѣки се обръща нагорѣ и вижда, че Той е тамъ, и извиква: „Господи!“ Ето затуй сж нещастията — тѣ сж плѣсницата, която ни зашива Господъ, като ни казва: „Азъ ви създадохъ да гледате, а не да стоите съ затворени очи“. Та ние, за да се издигнемъ, трѣбва да добиемъ състоянието на дѣцата — да търсимъ и да бждемъ възприемчиви.

Сега ще ви кажа друго нѣщо. Какъвъ е нашиятъ методъ, по който трѣбва да работимъ? Отсега нататъкъ трѣбва всѣкога да сме свързани умствено и сърдечно съ всички хора по земята, защото спасението е въ нашитѣ общи молитви — „сѣединението прави силата“. А когато умоветѣ и сърцата на хората се сѣдинятъ, тогава ще настѣпи царството Божие на земята. У приятель, когото дѣйствително обичаме, не бива да търсимъ недостатѣцитѣ му: и той, като насъ, може да ги има;